

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΑΛΗΣΣυνδρομή Ιτησίας: 'Εν Βαλλάρι 20. Έν τῷ αλλοδαπῇ φρ. 12.—Εκκυτόν φυλ. τιμάται λ. 10.—Γραφεῖον. Κ. —
χριστιανή, ἵν τῷ τυπ. τῆς; Καρίνην ζ.—Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀφοροῦσαι εἰστολαὶ διευθύνονται: πρὸς τὸν ἰκότην.ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἐπὶ τριετίαν βιώσασα ἐν τῇ ὥραιᾳ νήσῳ τῆς Ζαχύνθου, ἡ Κόριννα ἔρχεται ἡδη νάποκαταζαθῆν· Λαθήναις, ἔνθα εὑρύτερος ὑπάρχει δι φιλολογικὸς κύκλος.

Βασιζομένη εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν πρώην συνδρομητῶν τῆς καὶ τῶν νέων, οὓς ἐλπίζει νάποκτήσῃ, ἡ Κόριννα, ἐντελῶς μεταρρυθμιζομένη καὶ κατὰ πᾶσαν ἑδομάδα ἐκδιδομένη, προσθίνει μετὰ θάρρους, πεποιημένα δτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπισύρῃ τὴν εὔνοιαν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, διὰ τῆς ἐκλεκτῆς ὅλης καὶ τὸ φιλόκαλον, μεθ' οὗ θὰ ἐκδίδεται.

Ἡ Κόριννα θάνατητήσῃ ἴδιως συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ λαοῦ, διὰ τούτο δὲ ἄριστεν εὐτελῆ σχετικῶς τὴν συνδρομήν, δπως καθίσταται εὐπρόσιτος παντί, ἐπιδιώκουσα κέρδος οὐχὶ ἐκ τοῦ μεγάλου τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πολλοῦ τῆς καταναλώσεως. Πρὸς μείζονα δὲ διάδοσιν, πλὴν τῶν ἐπὶ καλλιτέρου χάρτου ἀντιτύπων, χάριν τῶν συνδρομητῶν, θὰ ἐκτυποῦται καὶ ἐπὶ χάρτου κατωτέρας ποιότητος, δπως πωλῆται καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς, δέκα μόνον λεπτῶν τιμωμένου ἕκαστου φυλλαδίου αὐτῆς.

Πανταχοῦ τῆς Εύρωπης ὑπάρχουσι περιοδικὰ εὐθηνὰ, χάριν τοῦ λαοῦ, μόνον δὲ παρ' ἡμῖν ὑπῆρχε μέχρι πρὸ διλίγου τοιούτων ἐλειψίς, ἢν δημοσιαὶ κατὰ μέγα μέρος ἀνεπλήρωσεν ἡ κομψὴ καὶ ἀξιόλογος ἡμῶν συνάδελφος Ἔστλα. Ἡ Κόριννα, προσερχομένη ἐπίκουρος αὐτῆς εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα, θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστῇ ἐφάμιλλος αὐτῆς, εύτυχης δὲ θὰ λογισθῇ, ἐλαύδη ἔχατὴν εἰς χειρὰς παντὸς πολίτου, ἐμπόρου καὶ βιομηχάνου, τεχνίτου καὶ χειρωνακτος, ὅτε καὶ μόνον θέλει θεωρῆσῃ ἔσυτὴν ἴκανοποιούμενην διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς δαπάνας, ὃς θὰ ὑποστῇ, ἐποιητὴ παντοτε εἴτε νὰ ἐλαττώσῃ τὸν συγδρομὴν εἴτε νὰ αὔξῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων, ἀμα τῶν ἔξθεων καλυπτομένων.

Ν ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ

ΚΑΙ
Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Τῇ κυρίᾳ**

Περισπούδαστός μοι φίλη,

Α'

Ἐγπῆρξέ ποτε καιρός, καθ' δν ἡ πνευματικὴ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς ἔθεωρήθη καταπάτησις ἀσύγγνωστος τῶν πολιτικῶν θεσμῶν τῆς κοινωνίας καὶ θρασεῖα ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων τοῦ δούλου τῆς γυναικωνίτιδος· ἀλλὰ πρὸς μεγίστην χαρὰν παντὸς εἰλικρινοῦ φίλου τῆς προσδόου, δικαιόδοτος παρῆλθε, καὶ, πιστεύω, παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἐπὶ μακρὸν παρακαλούσθεισα αὕτη ὑπὸ τῶν χυδαίων προλήψεων, κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἀνακηρύττεται ἡδη πανταχοῦ διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου ὡς κοινωνικὸν δόγμα, πρὸς πεῖσμα τῶν ἑώλων ἐκείνων πνευμάτων, ἀτινα δ χρόνος παρελθών κατέλιπεν διαξιφέρουσαν μουσιάς, ἐξαγγελλούσας τῆς διαβάσεώς του τὰ ἔχην. Οἱ ἐπιμένοντες σήμερον νὰ ἐγκαθείξουσι τὴν γυναικα ἐντὸς τῆς πληκτικῆς καὶ ἀτροφικῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ οἴκου λησμονούσιν, δτι ἐξ αὐτοῦ πηγάδουσιν αἱ προλήψεις καὶ τὰ πάθη, οὐδὲ σκέπτονται δτι δ οἴκος εἶναι τὸ ἔθνος ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ μονάδι, εἰς τὸ διποῖον ἡ γυνὴ προσφίσται νὰ διοικῇ τοὺς μικροὺς ἐκείνους ὑπηκόους, οἵτινες καλοῦνται τέκνα, καὶ δτι τὰ τέκνα ταῦτα αὔριον θάποτελέσωσι τοὺς πολίτας, τὰ ἐπὶ μέρους στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἀτινα μέλλουσι νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τοῦ δούλου σώματος. Παρεγγάρισαν ὀλοσχερῶς δτι, δταν τὸ σῶμα ἐν τοῖς καθ' ἔκαστα αὐτοῦ νοσῇ, ἀδύνατον ἐν τῷ καθ' ὄλου νὰ ὑγιαίνῃ, καὶ ἡστόχησαν δτι ἡ γυνὴ ἀνευρίσκουσα τὸ βασίλειόν της ἐν τῷ οἴκῳ, καλεῖται οὐδὲν ἡττον καὶ ἐνταῦθα, δπως ἐπιτελέσῃ καθήκοντα καὶ συμφέροντα ἔθνικα λίαν σπουδαῖα καὶ τιμαλφῆ, ἀνατρέφουσα χρηστούς καὶ τιμίους πολίτας, ἐμπνέουσα εἰς αὐτοὺς ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸν ρυθμὸν πρὸς τὸ κοινόν διελογεῖ. ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΙΟΥΡΓΟΥ

Ω, βεβαίως πλαγῆνται οὐκτοῖς οἱ πιστεύοντες δτι πρὸς τούτο ἡ γυνὴ ἀνεν τὴν προσηκούσες προπαρασκευῆς, ἀνεν ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς δύναται

νάποδη συντελεστική. Σήμερον πάντες δύο λογούσι — καὶ ἡ ἐπιστολή μου κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τούλαχιστον δὲν εἶναι ἄλλο ἢ πιστὴ σχεδὸν ἀντιγραφὴ ὅσων πολλοὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ζητήματος ἔγραψαν — διὰ τὸ ἀνατρέφειν τὴν γυναικαν ἐστὶν ἀνατρέφειν αὐτὴν τὴν κοινωνίαν ἀπασαν, καθότι ἡ κοινωνία προέρχεται ἐκ τῆς οἰκογενείας, ἡς ἔκεινη εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ διεύρυνσις, καὶ διὰ τῆς οἰκογενείας ἡ ἀρμονία εἶναι ἡ γυνή. Ἐνιαχοῦ μάλιστα πρόσβηταν ἐπὶ τοσοῦτον ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε νὰ θέσωσι ταύτην ἐν ἵστη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς μοτρά, ἡς ἐπὶ τοσούτους αἰώνας ἐκ προλήψεως ἐνομίζετο ἀναξία. Ἐλλόγως δὲ οὗτοι ἀντιτάττουσιν εἰς τοὺς ἀποδεχομένους τὴν πνευματικὴν μειονεξίαν τῆς γυναικὸς ἀ) τὰς περιβοήτους ποιητρίας Σαπφώ καὶ Ἡρινναν τῆς Λέσβου, τὴν Τελεσίλλαν τοῦ Ἀργούς, τὴν Κόρινναν τῆς Τανάγρας, τὴν Ἀνύτην τῆς Τεγέας, τὴν Νόσσιδα τῶν Δοκρῶν καὶ τὴν Μυρώ τοῦ Βυζαντίου· β) τὰς φιλολόγους καὶ ἀφ' ἕδρας διαπρεψάσας διδασκάλους· Ἀσπασίαν, Εύρυδίκην καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν ὑπὲρ τοῦ φανατισμοῦ κρεουργῆσαν· γ) τὰς φιλοσόφους Θεανό, Μέλισσαν, Ἀρήτην καὶ Θεογνώτην· ἔ) τὰς πολιτικὰς καὶ ἡρωΐδας τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰς στρατιωτικὰς ἀρετὰς, Σεμιράμιδα, Ζηνοβίαν, Δεσπώραν, Ἰουδίθ, Ἰωάνναν δ') Ἀρκ κλπ.

Πλὴν τῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐπὶ πνευματικῇ ἀνδρείᾳ διακριθεῖσῶν τούτων γυναικῶν, ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις, ἡ κόμησσα Ματθίλδη, ἡ φίλη Γρηγορίου τοῦ Ζ', δὲν εἶναι ἴστορικῶς διασημοτάτη γυνὴ, δικαιουμένη νὰ διαφιλονικήσῃ τὴν ὑπεροχὴν εἰς τοὺς δεξιωτάτους τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν; Κατὰ τὴν IE' ἔκατονταετηρίδα διεκρίθη ἡ ἐπιφανής Ἰταλίς Ἐλεονώρα Δ' Ἀρμπόρε, χορηγήσασα τῇ πατρίδι αὐτῆς νομοθεσίαν. Ἐν τῷ πανεπιστημιῷ τῆς Εἰδελβέργης ἡ Ὁλυμπία Μοράτα ἀνῆλθε τὴν καθηγητικὴν ἔδραν, τὰ δὲ πανεπιστήμια τῆς Παδούης, Παδίας καὶ Βολωνίας ἔσχον ἐπανειλημμένως καθηγητέρας, οἵας ἡ Μαρία Γαστάνου, ἡ Λάσουρα, ἡ Ἐλένη Κορνάρου κλπ., διδάξασαι τὴν φυσικήν, τὴν μαθηματικήν, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ νομικά. Τίς ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τῆς δαιμονίας M. me de Stael, ἡτις ἐνεκάίνισε νέαν περιφανῆ ἐποχὴν ἐν τῇ ἴστορίᾳ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας; Χθὲς ἡ Γεωργία Σάνδη ἔλαβε 400 χιλ. φράγκων διὰ μίαν ἔκδοσιν τῶν συγγραμμάτων της. Σήμερον ἡ ἡγεμονίς Ἐλένη Γκίκη, ἡ ὑπὲρ τὸ ὄνομα Δώρα Δ' Ἰστοιχ ἡ πριγκίπισσα Μασσάλσκη πασίγνωστος, τὸ ἔξοχον τοῦτο τῆς Ἀνατολῆς γέννημα, δὲν θεωρεῖται περιώνυμος συγγραφεύς; Ἡ M. me Collet, ἡν νοτυχήσαμεν πρὸ ἐτῶν νὰ ἰδωμεν ἐπισκεφθεῖσαν τὰς Ἀθήνας, ἐξέφθη ἐπανειλημμένως ὑπὲρ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ὡς ἔξοχος ποιήτρια. Ἡ Βασίλισσα τῆς

Σουηδίας, συγγράψασα πολλά, καὶ γνωστὴ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὲρ τὸ φευδώνυμον τῆς Ἀνυνης Ἀρδένη, διαχρίνεται ἐπὶ ἔξχω εὑρυμαθείᾳ κλπ. Ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν δὲν ἐπρεπεν ἄφα γε οὐδόλως νὰ μηνημονεύσωμεν τῶν τοσούτων προσφιλῶν ὀνομάτων τῆς κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος, διευθυντρίας ἐν Σμύρνῃ τοῦ κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου τῆς ἀγίας Φωτεινῆς, ἡς τὰ σπουδαῖα ἔργα τοσούτων ἐπευφημήθησαν παρὰ πάντων; τῆς κοινῆς φίλης Κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ, διευθυντρίας τοῦ ἐν Κ[απόλει] Σαπτείου Παρθεναγωγείου, ἡς ἡ ἔξοχος εὐγλωττία καὶ εὔρεια μάθησις ἐπεσπάσατο ἐσχάτως ἐν ξένη τοὺς ἐπαίνους τῶν διογενῶν καὶ ἐκλεῖσε τοσοῦτον τὸν Ἑλληνισμὸν; Τῆς Κ. Ἰφιγενείας Δημητριάδου, πρώην διευθυντρίας τοῦ ἐν Θείνῃ Παρθεναγωγείου, ἡτις συνέστησε τὸ πρότυπον Νηπιαγωγείου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ σύστημα τῆς M. me Carpantier, ἡς ἐδειχθῆται τοσοῦτων ἀλλοί μέγας σκοπὸς ἀνευδημιᾶς ἀκριβοῦς γνώσεως τῶν ὄρων τοῦ συστήματος, τοῦτο φαίνεται διλογίας ἀπίστευτον.

Ἐκολούθει μοι λοιπὸν, ἐνῷ ἐπιχειρῶ ν' ἀποκαλύψω τὴν σειρὰν τῶν συλλογισμῶν, ἡτις ὠδήγησεν εἰς τὴν πρόρρησιν τῆς πρώτης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, τὴν τολμηρότεραν ταύτην προφητείαν ἐξ ὁσῶν ἡ ἀνθρωπίνη εὐφυτά ἔξέφρασέ ποτε. Ἀκολούθει, διὰ τῆς φαντασίας σου, τὸν εὐτολμὸν τοῦτον ἐξεταστὴν τῶν αἰθέρων εἰς τὴν μονήρη αὐτοῦ ἀκρωρειαν, ἀπομιμακρυσθένον τοῦ κόσμου, περιστοιχούμενον ὑπὲρ τῶν μυστηριώδων αὐτοῦ κύκλων, σπῶς ἐκεῖ ἀγρυπνήσῃ κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας πολλῶν κατὰ συνέχειαν ἐνιαυτῶν. Ἀλλ' ἡ ἐλπὶς τῷ ἐμποιεῖ θάρρος καὶ ὄμαλοντες τὴν τραχείαν αὐτοῦ ἀτραπόν. Σκότος καὶ βάθος εἰσὶ τὸ πρόβλημα, σπουδαῖως δ' ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ καὶ μετὰ σταθερᾶς ἄμα βουλήσεως, οὐδέποτε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔως ἡ νίκη ἐπιστέψῃ τοὺς ἀγῶνας τοῦ. Ἡδη παρετήρησεν διτὶς ἡ τροχιά τῆς σελήνης ἐν τῷ στερεώματι παρήλαυνε τὴν τοῦ ἡλίου, καὶ διτὶς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς παρελάσσεως εὐρίσκετο, τρόπον τινά, εἰς ξένην συνάφειαν μετὰ τῆς ἐπελεύσεως τῆς φοβερᾶς ἐκλείψεως. Ἀποφασίζει ν' ἀγρυπνήσῃ καὶ μάθη, ἀν τὸ σημεῖον τῆς παρελάσεως ἡτο ἀμετάβλητον ἡ ἀν ἡ σελήνη, κατὰ πᾶσαν διαδοχικὴν περίοδον, παρήλαυνε τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον εἰς διάφορον σημεῖον. Ἐχει δὲ τὸν ἡλίος κατὰ τὴν ἐτήσιαν αὐτοῦ περιτροπὴν κατέλειπεν ὅπισθέν του ἵχνη πυρὸς, σημειοῦντα τὴν μεταξὺ τῶν ἀστέρων πορείαν αὐτοῦ, θὰ εὐρίσκομεν διτὶς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἵχνη εἴποντο ἀλλήλοις ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος καὶ ἀπὸ ἐκατονταετηρίδος εἰς ἐκατονταετηρίδα, μετ' ἀπαρατέπτου ἀκριβείας. Ταχέως ὅμως ἀνεκαλύφθη ὅτι ὡς πρὸς τὴν σελήνην τὸ πρᾶγμα κατὰ πολὺ διέφερεν. Ἐάν αὕτη ἡδύνατο ν' ἀφήσῃ ὅπισθέν της ἀργυροῦν νῆμα φωτός, περιφερόμενον κύκλῳ τῶν ἀστέρων, τὸ νῆμα τοῦτο, συμπληρουμένης μίας περίοδου, οὐδόλως θὰ συνηντάτο, ἀλλὰ θὰ ἐστρέφετο μεταξὺ τῶν ἀστέρων ἐν ἐκάστη περίοδῳ, παρελαῦνον τὴν τοῦ ἡλίου πυροειδῆ τροχιάν, εἰς σημεῖον δυσμικῶς τῆς προπογνωμένης τοιεστέως. Τα σημεῖα ταῦτα τῆς παρελάσσεως ἐκαλύπτονται σελήνης συγκέντη. Εἰς πᾶσαν περίοδον η συγκίνησις εἴποτεν ἐτι δυσμικώτερον, ἔως, μετὰ κύκλουν ἐνεκαλύπτεται περίπου τοῦ μητέρος πανεπιστημάτου. Δεῖν ἔχει σύτω;

X. KARIMITSIS.

Π ΗΡΩΤΗ ΕΚΔΥΨΙΣ

(D. O. MITCHELL)

Πρὸς τοὺς μικράν ἐπιστήκαντας προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας, μ' ὅλα τὰ βοηθήματα τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, ἡ πρόρρησις ἐκλείψεως παρίσταται ἀρκούντως μυστηριώδης καὶ ἀκατάληπτος. Πώς λοιπὸν ἡδύνατὸν πρὸς τὸν ἡλίου ἔπειτα σελήνη τοῦ παρασημονεύσωμεν τῶν τοσούτων προσφιλῶν ὀνομάτων τῆς κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος, διευθυντρίας ἐν Σμύρνῃ τοῦ κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου τῆς ἀγίας Φωτεινῆς, ἡς τὰ σπουδαῖα ἔργα τοσούτων ἐπευφημήθησαν παρὰ πάντων; τῆς Κοινῆς φίλης Καρπαντιέρ, πρώην διευθυντρίας τοῦ Νηπιαγωγείου ἐν Θείνῃ Παρθεναγωγείου, τῆς Καλλιόπης Κεχαγιᾶ, διευθυντρίας τοῦ Σαπτείου Παρθεναγωγείου, τῆς Καρμίτσης.

οἵ τε τῆς ἐκλειπτικῆς. Ἐπὶ μακρὸν καὶ καρτερικῶς ἡγρύπνησεν δ' ἀστρονόμος καὶ ὑπέμεινε πᾶσα ἔκλειψις κατανοεῖται προσηκόντως, τηρεῖται δὲ μνεία τῶν παρακειμένων περιστάσεων ἀχρίς οὗ, ἐπὶ τέλους, τὸ σκότος ἀρχίζει ὑποχωροῦν, ἀκτὶς δὲ φωτὸς ὑποφαίνεται ἐπὶ τῆς διανοίας του. Εύρισκει διτὶς οὐδεμία τοῦ ἡλίου ἐκλειψίς δύναται ποτε νὰ συμβῇ ἐκτὸς ἀν τὴν ἡράκλειην τοῦ παρασημονεύσωμεν τῶν τοσούτων προσφιλῶν ὀνομάτων τῆς κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος, διευθυντρίας τοῦ Νηπιαγωγείου, τῆς Κοινῆς φίλης Καρπαντιέρ, πρώην διευθυντρίας τοῦ Σαπτείου Παρθεναγωγείου, τῆς Καλλιόπης Κεχαγιᾶ, διευθυντρίας τοῦ Σαπτείου Παρθεναγωγείου, τῆς Καρμίτσης. Οἱ τέλειοι φωτεινοὶ φωτεινοὶ περιστεροί μετὰ τῆς ἐκλειψίας της φωτεινού τοῦ παρασημονεύσωμεν τῶν τοσούτων προσφιλῶν ὀνομάτων τῆς κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος, διευθυντρίας τοῦ Νηπιαγωγείου, τῆς Κοινῆς φίλης Καρπαντιέρ, πρώην διευθυντρίας τοῦ Σαπτείου Παρθεναγωγείου, τῆς Καλλιόπης Κεχαγιᾶ, διευθυντρίας τοῦ Σαπτείου Παρθεναγωγείου, τῆς Καρμίτσης.

άυτοῦ, πόνω ἀναβαίνει μόνος εἰς τὸν πετρώδη αύτοῦ οἶκον καὶ χαιρεῖται τὸν ἥλιον, ἐνῷ ἀνατέλλει καὶ ἀνέρχεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς διαχέων λαμπτήδαν καὶ δόξαν κατὰ τὴν πορείαν αὐτοῦ. Ὡπό τὰ βλέμματά του ἀπλοῦται ἡ πολυάνθρωπος πόλις ἥδη κυροφοροῦσα ζωὴν καὶ κίνησιν. Ὁ ἀσχολος πρωΐνδος θροῦς ἐγείρεται ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀέρος καὶ ἀφικνεῖται μέχρι τοῦ σκοπευτηρίου τοῦ ἑρήμου ἀστρονόμου. Άι ὑποκάτω αὐτοῦ μυριάδες λαοῦ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔχοντες συνέδησιν τῆς δεινῆς αὐτοῦ μεριμνῆς, ἐν εὔθυμᾳ ζωῇ, ἐπιδιώκουσι χαλιρούτες τοὺς κύκλους τῶν ἀσχολημάτων αὐτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων. Ὁ ἥλιος ἀνέρχεται βραδέως τὸν οὐρανὸν στρογγύλος, λαμπρὸς, πλήρης. Η σταθερότης τῆς πεποιθήσεως τοῦ μόνου οἰκήτορος τῆς ἀκρωτείας σχεδὸν ἀρχεται ταλαντευομένη, ἐνῷ αἱ ὥραι τῆς ημέρας παρέρχονται. Ἀλλ' ὁ γρόνος τοῦ θριάμβου του, ὁ τοσοῦτον παραταθεὶς, ἥδη ἐπέστη ὑποφάσκων· ὥχρα καὶ ἀσθενῆς χροιὰ προσέρπει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς φύσεως. Ὁ ἥλιος ἀφίκετο εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ σημεῖον, ἀλλ' ἡ λαμπρότης αὐτοῦ ἀμαυροῦται· τὸ φῶς αὐτοῦ εἶνε ἀμυδρόν. Ἰδού ἐπὶ τέλους! Σκότος καταβιβρώσκει τὸν περιφερῆ αὐτοῦ δίσκον· βραδέως μὲν, ἀλλὰ μονίμως, τὸ ἀμαυρόν κάλλιμμα προβαίνει μελανώτερον ἢ μύριαι νύκτες· ἡ ἀχλύς γίνεται πυκνοτέρα· ἡ πελιδνὴ χροιὰ τοῦ θανάτου καλύπτει τὸ σύμπαν· ἡ τελευταία ἀκτὶς ἐσβέσθη, βασιλεύει δὲ ἡ φρίκη! Οὐραγὴ τρόμου πληροὶ τὸν ἀφεγγῆ ἀέρο, ὁ φθόγγος χαλκίνων σαλπίγγων ἥχει, ἀγνωτὰ δὲ ἀπελπισίας ἄπιπτει χαμαὶ καταπλήκτους ἔκατομμύρια ψυχῶν· ἐνῷ μόνος ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπός, ὅρθιος ἐπὶ τῆς πετρώδους ἀκρωτείας του, μὲ τὰς χεῖρας ἀνατεταμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐκχει τὰς ἐκ βάθους καρδίας πλήρεις δακρύων εὐχαριστίας του πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἐπιστέψαντα τοὺς μόχθους αὐτοῦ διὰ θριαμβευτικῆς νίκης.

Ἐρεύνησον τὰ χρονικὰ τοῦ γένους ημῶν καὶ δεῖξον μοι, ἀν δύνασαι, σκηνὴν μεγαλειτέραν, ωραιοτέραν ταύτης. Εἶναι, κατ'έμε, ἡ μᾶλλον ὑπερφανος νίκη ἐξ ὅσων ἡ εὐφυτὰ ἥρατο ποτε. Δι' αὐτῆς κατεκτήθη ἡ φύσις, ἡ ττήθη ἡ ἀμύθεια, ἡ δεισιδαιμονία, ὁ τρόμος· πάντα δὲ ταῦτα διὰ μιᾶς καὶ μόνης Βολῆς, ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης χειρός! Σητεῖς τόρα τὸ ὄνομα τοῦ τεραστίου τούτου ἀνθρώπου; Φεῦ! ὅποιον μάθημα περὶ τοῦ ἀσταθοῦς τῆς γηνῆς φήμης διδασκόμεθα ἐν τῷ ἀπλῷ τούτῳ ἀπομνημονεύματι. Ἐκεῖνος ὅστις ὑψώσεν ἔαυτὸν ἀμέτρως ὑπεράνω τοῦ γένους αὐτοῦ, διὸ οἱ συμπολεῖται του θά ἐτίμησαν μικρὸν ἔλαττον ἢ ὡς Θεόν, ὅστις, αὐτὸ δὴ τοῦτο, ἐνέγραψε τὸ ὄνομά του ἐπὶ τῶν οὐρανῶν καὶ ἔχαραξεν αὐτὸ ἐν τῷ ἥλιῳ διὰ «γραφίδος σιδηρᾶς καὶ ἀκίδος ἀδαμαντίνης», καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀνθρωπός ἀπώλετο ἐκ τῆς γῆς! Ονομα, ἥλικια, πατρίς, πάντα ἐτάφησεν ὑπὸ τὴν λάθην. Ἀλλὰ τὸ μέγα αὐτοῦ κατόρ-

θωμα ζῆ. Τὸ πρὸς τιμὴν του ἐγερθὲν μνημεῖον μένει ιστάμενον, καὶ ναὶ μὲν ἡ ἐπαφὴ τοῦ χρόνου ἀπέσθεται τὸ ἐκτύπωμα τοῦ ὄνοματός του, ἀλλ' εἶναι ἀνίσχυρος καὶ δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ τοὺς καρποὺς τῆς νίκης του. Χίλια ἔτη παρέρχονται· ὁ ἀστρονόμος ἴσταται ἐπὶ τῆς σκοτιᾶς τῆς ἀρχαίας Βαθύλωνος καὶ σημειοῖ διὰ τὰς μελλουσας γενεὰς τὰ χρονικὰ μιᾶς ἐκλείψεως· τὰ χρονικὰ ταῦτα διαφεύγουσι τὴν καταστροφὴν καὶ ἀσφαλῶς μεταδίδονται διὰ τοῦ ρεύματος τοῦ χρόνου. Χίλια ἔτη παρέρχονται· ὁ ἀρχαῖος ἀστρονόμος, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἀργίου μὲν, πλὴν θαυμάζοντος Ἀράβος, πάλιν γράφει καὶ σημειοῖ τὴν ἡμέραν, ἡτις μαρτυρεῖ τὴν τοῦ ἥλιου πτῶσιν. Χίλια ἔτη παρέρχονται· μίαν εἰσέτι φοράν ὁ ἀστρονόμος γράφει ἐκ τοῦ μέσου τοῦ φαιδροῦ δύμιλου διὰ τῆς πληροῦ τὴν λαμπροτέραν τῆς Εὐρώπης πρωτεύουσαν. Χρονικὰ παραβάλλονται πρὸς χρονικὰ, ημερομηνία πρὸς ημερομηνίαν, περίοδος πρὸς περίοδον, τὸ παρελθόν συνάπτεται μετὰ τοῦ παρόντος· ἀγών νέος ἀρχεται καὶ νίκη ἐτέρα κερδίζεται. Μικρὸν θά ὠνειροπόλησεν ὁ Βαθύλωνος διὰ προπαρεσκεύας τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ δι' ἔνα διστις, μετὰ παρέλευσιν 3,000 ἑταῖρον, ἔμελλε νὰ στηρίξῃ, ἐπὶ αὐτῶν τούτων τῶν χρονικῶν, τὴν ἐπιτυχῆ λύσιν ἐνὸς τῶν σπουδαιοτέρων τῆς φύσεως μυστηρίων.

Ἐν Ζακύνθῳ, 1878.

A. Φ.

ΑΔΑΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἐγ τῇ παρισινῇ ἐκθέσει ἐξετέθησαν οἱ ἀδάμαντες τοῦ στέμματος τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ ιδιόκτητοι τοῦ πρύγκηπος καὶ τῆς πριγκηπέσσης τῆς Οὐαλλίας. Δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης μεθ' ὅποιας προσοχῆς καὶ ζηλοτύπου—διατί ὅχι καὶ ἐπιθυμητικοῦ;—βλέμματος θεῶνται οἱ ἐπισκέπται τῆς ἐκθέσεως τοὺς ἀδάμαντας αὐτούς, ὃν ἡ ἀξία ἀνέρχεται εἰς ἔκατομμύρια. Ἐννοεῖται διτὶ δῆλην διατρέχουσι κίνδυνον ἐκ τῶν κλεπτῶν, ἐπειδὴ, δύντος τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τῶν ἀδαμάντων τούτων γνωστοῦ εἰς ἀπαντα τὸν κόσμον, δεῦ θά εὑρίσκετο ἀδαμαντοπώλης τόσον αὐθάδην, ὥστε νὰ τοὺς ἀγοράσῃ. Συμβαίνει μὲ τοὺς ἀδάμαντας τούτους διτὶ μὲ τὰς ἐξόχους εἰκόνας, θά δὲ ἐπίσης δύσκολον νὰ πωλήσῃ τις ἐνα πολύτιμον λίθον τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, καὶ Ρωσίας, ὡς ἐαν ἐπώλει μίαν εἰκόνα τοῦ Λουδροῦ ἢ τοῦ Βερτανικοῦ Μουσείου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τιμαλφῶν αντικειμένων ὑπάρχει δακτύλιος τις καθαρωτάτως ἀδαμαντας, οὐτινος δὲν ἡ ιστορία:

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς στέψεως Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς, διαλούδεικος Πτολεμάος εἰς τὴν Βασιλισσαν μεγαλοπρεπῆ δακτύλιον μετ' ἀδαμάντων πύλογημένον ὑπὸ τοῦ Πάπα. Ἀπὸ τῶν χειρῶν Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς ὁ ἀδάμαντας οὗτος περιῆλθεν

εἰς χεῖρας τοῦ δουκὸς τοῦ Βούκιγκαμ. Ὁ καρδινάλιος Ρισχελέ, ἀγαπῶν περιπατῶς τὴν βασιλισσὴν, κατελήφθη ὑπὸ ζηλοτυπίας. Τότε δὲ ἐξέρραγη ὁ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας πόλεμος. Ὁ Βούκιγκαμ, διστις διώκει τὸν ἀγγλικὸν στόλον, νικητὴς ἐν πρώτοις, δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς νίκης καὶ, μετὰ θαύματα ἀνδρείας, ἡναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ μετὰ τοῦ μεγάλου στόλου του, ἀφοῦ ἀπώλεσε 3,000 ἀνδρῶν.

Μετὰ δέκα μῆνας Ἀγγλος τις διομαζόμενος Φέλτων ἐδολοφόνησε τὸν δούκα τοῦ Βούκιγκαμ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀτυχῆς δούκης ἡτοιμάζετο νάναχωρήσῃ μετ' ἀλλου στόλου, διὰ νὰ ἐκπλύνῃ τὸ αἷσχος τῆς πρώτης ἀποτυχίας. Ὁ καρδινάλιος Ρισχελέ κατηγορήθη ὡς ὁ κύριος αὐτούργος τῆς δολοφονίας ταῦτης, ἡτις παρέσχεν εἰς τὸν μακαρίτην Αλ. Δουμάν ἀφορμὴν νὰ γράψῃ τὰς λαμπρὰς ἐκείνας σελίδας ἐν τῷ μυθιστορήματι του Οι τρεῖς Σωματοφύλακες. Οι ἐπιφορτισθέντες νὰ ἐνταφιάσωσι τὸν δούκα εὗρον, ἐν ἐνὶ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς γειρᾶς, ἀδάμαντα σπανίας ἀξίας, οἱ δὲ κληρονόμοι αὐτοῦ τὸν ἐδώρησαν εἰς τὸν Κάρολον Α'.

Ο ἀδάμαντας οὗτος ἀνήκει ἥδη εἰς τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας, καὶ φαίνεται ἐν τινὶ θελήμῃ θήκῃ, ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Αρεως. Ὁπόσοι διέρχονται ἐνώπιον τοῦ δακτύλου τούτου, χωρὶς νὰ γινώσκωσι διτὶ μία βασιλίσσα τῆς Γαλλίας ἐκάλυψεν αὐτὸν διὰ φίλημάτων, πρὶν ἡ τὸν μεταβιβάσῃ εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ εὐδαιμονεστάτου τῶν αὐλικῶν . . . τοῦ δουκὸς τοῦ Βούκιγκαμ!

I. GESSNER

ΜΙΑΩΝ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ ΤΗΝ ΣΠΑΝΙΑΣ

[Εἰδόλλιο].

Ω, ἐσύ, «ποὺ μαῦρα καὶ μεγάλα ἔχεις τὰ μάτια, ἀπὸ τὴν αὔρα καλοκαιρινῆς αὐγούλας γλυκόπερα, ὅλη ὄμμορφάδα καὶ ὅλη ἀγάπη, πόσον ὀνείρων εἰναι ἡ κόμη σου, ὅταν μὲ ἀνθία δρισάτα τὴν στεφανώντος ἡ ὅταν λυτὴ κυματίζῃ τὸ φτερογύρισματα τοῦ Ζέρυρου! Τ' ἀχεῖλί σου! . . . ἀ! τὸ κόκκινο ἀχεῖλί σου, πόσο μὲ μαγεύει· πόσο γλυκὸ εἶναι, ὅταν χαμογελάς, καὶ πόσον, ὅταν ἀργίζῃ τὸ τραγούδι. Ἀκουσα προχτές τὴν φωνή σου, διπίσωθε ἀπὸ ἔνα δένδρο καθούμενος, τὸ τὴν δῆλη τοῦ ρυακιοῦ, ποὺ τὸ καθάριο ρέμυχ του μὲ σιγαλὴν μουρμούρα ἐκυλοῦσε, καὶ φωνὴ τῆς παράδεισος μου ἐφάνη. Πόσο ἐκαταράστηκα τότες τὸ γλυκό μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ καὶ τὸ ὄμμονικό κελάτησμα τῶν δωρικοπλουμισμένων πουλιών· ποὺ ἀντίσκοπος τὸν ἀγαπητόν μου τοῦ Τρίτωνος, καὶ διατάσσεις τοῦ Φοῖδος, εἰς τὴν Θέτι γυρίζοντας, βυθίζει τὸν ἀρνάκια μισοκρυμμένα τὸ χόρτο. Ἐκστατικοὶ θὰ μένωμε θωρώντας τὸν ἀπέρχαντο κάμπο τῆς θάλασσας, δηπού δέλχαροι πηδοῦν οἱ Τρίτωνοι, καὶ διατάσσεις τοῦ Φοῖδος, εἰς τὴν Χλόην, καὶ ἀγάπης με, ὁ βοσκοπούλα! Ἐδώ τὸ τρυφερὸ χορτάρι καθούμενοι ἀντάμα, θά βλέπουμε τοῦ γίδαιος νὰ ἀναβιβάνουνε τὸ τὰ γκρεμνά, τὸ ἀργοκοίνητα βάιδια νὰ βόσκουν τὸ τὸν κάρπο καὶ τὸν ἀρνάκια μισοκρυμμένα τὸ χόρτο. Ἐκστατικοὶ θὰ μένωμε θωρώντας τὸν ἀπέρχαντο κάμπο τῆς θάλασσας, δηπού δέλχαροι πηδοῦν οἱ Τρίτωνοι, καὶ διατάσσεις τοῦ Φοῖδος, εἰς τὴν Χλόην, καὶ ἀγάπης με, ὁ βοσκόπούλα! Ἐδώ τὸ τρυφερὸ χορτάρι καθούμενοι ἀντάμα, θά βλέπουμε τοῦ βράχους νὰ ἀναβιβάνεις. Η Ἀναράδιαις καὶ οἱ Γηδόποδοι Σάτυοι, τὸ χορὸ ἀπαρατῶντας, προσεκτικοὶ θὰ φοράρισανται.

Αὐτὰ ἐτραγούδουνε δι Μίλων, δι μικρὸς βοσκὸς τῆς σπηλαίας, καὶ ἡ Χλόη, «ποὺ μὲς τὸ σιμωτινὸ δάσος κρυμμένη τὸν ἀκουε, γλυκὰ χαμογελῶντας τοῦ ἐφανερώθη, καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του μὲ ἀγάπη, τοῦ εἴπε: «Σὲ ἀγαπάω, μικρέ μου βοσκὲ, δηπος τὰ προβατάκια ἀγαπάω τὸ τριφύλλι, δηπως

Ο τοιούτος, έάν μὲν είναι άνήρ, χώνεται εἰς τινα γωνίαν τοῦ δώματόν μου, μεμψιμοιρῶν κατὰ τοῦ χειρῶνος, τοῦ ψύχους, τῆς ύγρασίας, τῶν ρευματισμῶν, τῆς ποδάγρας . . . έάν δὲ γυνὴ, κάθηται παρὰ τὴν ἑστίαν, συναθροίζουσα περὶ ἐαυτὴν, ως ὅρνις τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς, τὰ μηρὰ τῆς οἰκογενείας καὶ διηγεῖται εἰς αὐτὰ περὶ βρυκολάκων καὶ καλλικαντζάρων, περὶ στριγλῶν καὶ μαγισσῶν ἢ τὸ παραμύθι τῆς Χρυσομαλλούσας, ἐν ἐλλέσφει δὲ μικρῶν, καλεῖ ἐκ τῆς γειτονίας τῶν συνομιλήκων τινὰ καὶ μετ' αὐτῆς ὑπολογίζει τὰ ἔτη τῶν γειτόνων γυναικῶν, λαλεῖ περὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς μιᾶς, τῆς ρίνδος τῆς ἑτέρας, περὶ τῶν ὀδόντων τῆς τρίτης . . .

Συλλογέζονται ἄρα γε οἱ τοιοῦτοι, ὅτι ἀλλοὶ παγώνουσαντές καθέγρων δωματίων, διὰ τὰ παράθυρα, ἀντὶς ὑέλους φράττει, χάρτης ἀλαιμόδευτος;

Τὰ θέρμητρα ἀπαντά τοῦ χειρῶνος, ως καὶ ἀγωτέρω εἰπομένη, εἴγαν διὰ τοὺς πλουσίους.

Θεωρεῖς ἐκ τοῦ παραβύρου τὰς νιφάδας τῆς χιονὸς πτυτεότας, ἀναγκυώσκεις, παίζεις, φλυάρεις, διότι παρὰ σὺν μορμυρίζει μονοτόνως ἢ θερμάστρω μορμυρισμὸν, πρὸς δὲ σὺ μὲν οὐδεμίαν δίδεις προσοχὴν, ἀλλ᾽ ἂν κατὰ τύχην εἰσέλθῃ φακένδυτος τις, βεβαίως θάνατοράξῃ.

Αχ ! τέ, ζέστη ἔδω μέσα !
Δὲν περιπατεῖς ἐπὶ τῶν γυρνῶν τοῦ δωματίου σαντούων, ἀλλ᾽ ἐπὶ πάπιτος μαλακοῦ καὶ χυνόδους, ἐνώπιον βυθίζονται, οὕτως εἰπεῖν, οἱ πόδες σου καὶ διὸ ὁ ράκενδυτος ἐκείνος οὐδὲ καθ' υπονούς εἰδεῖ.

Σκέπτεσαι ὅτι τὸ ἑσπέρας ἐν τῷ χορῷ, εἰς διεσπασθεκελημένος, θὰ ἴδῃς τοσαύτας ὥραιστητας ἢ θὰ ἐπιδείξῃς τοὺς γυμνοὺς σου ώμους . . .

Αϊ ! Υπάρχουσι καὶ ἀλλαὶ, ἐπιδεικνύουσαι οὐ μόνον τοὺς ϕμούς, ἀλλὰ καὶ τὰς κυήμας καὶ τὰ στήθη . . .

Πλὴν ὅποστι καὶ διπολά διαφορὰ μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων !

Αἱ μὲν ἐπιδεικνύουσιν αὐτοὺς ἔκουσίως ἢ μᾶλλον εὐαρέστως ἢ, ἀνθέλητε, τοὺς δεικνύουσιν, ὅπως λάδωσιν ἐπ' αὐτῶν, καθ' διὸ χρόνον εἰσὶ παραδεδομέναι εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν μεθυόντων ἔραστῶν, φιλήματα πύρινα . . .

Αἱ δὲ ἔνεκα τίνος ;

Τῆς πτωχείας ! . . .

Α ! Η οἰκτρὰ αὐτή καὶ φοβερὰ μάστιξ τῆς ἀνθρωπότητος δὲν θὰ ἐκλίπῃ; Ιδού ζήτημα σπουδαῖοτατοῦ καὶ οὐσιωδέστατον διὰ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου.

Ἐξαλείψατε, ἐξαφαγίσατε τὴν πτωχείαν, καὶ πάραντα θὰ ἴδητε, ὅτι τὸ μὲν ἀρρένων ψύλλον θὰ παθῇ παραγόντας κακούργους, εἰτὸς δὲ θῆλυ τρελλὰς παρθένους.

Ομολογοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι αὕτη ἡ μόνη αἰτία ἢ

ἔξωθοῦσα πρὸς τὸ κακούργεεν, ὑμελογοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι μόνη ἡ πτωχεία, θὴν ὅμως πάντοτε δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ προσφυῶς μαστρωπὸν τῶν νεανίδων, ἢ ἔξωθοῦσα τὴν γυναῖκα πρὸς τὸ ἀμάρτινεν, διότι ὑπάρχουσι φύσεις κακαὶ πράττουσαι τὸ κακούργημα ἢ τὸ ἀμάρτημα, ὅχι δὲ ἀλλοὶ τι ἢ διότι εὑρίσκουσιν εὐαρέστειαν ἐν τῷ πράττειν αὐτὸν, ἀλλ᾽ αὐταῖ, τύχη ἀγαθῆ, εἰναι ὀλίγαι, ὀλίγισται. Οὐδεὶς δύμως δύναται νάρηθῇ ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν, πλὴν ὀρισμένων τινῶν ἔξαιρέσεων ἢ περιστάσεων, πηγαζουσῶν ἐξ ἀλλων εὔκόλων αἰρομένων κοινωνικῶν ἐλαττωμάτων καὶ ἐλλείψεων, συμβαίνουσιν ἔνεκα τῆς πτωχείας, θὴν ἔχουσιν ως κυριωτέραν ἀρχήν.

Βεβαίως οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ, ἐγὼ δύναται νὰ ζῇ εὐδαιμόνως ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς οἰκογενείας του, νὰ ἔκθεσῃ τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν, τὴν ἐλευθερίαν του ἀλλούτι, ἐάν ἀπαξ ἐξολιθίσῃ πρὸς τὸ κακόν! . . .

Οὐδὲν ἔπειτα, οὐδὲ αὐτὰ τοῦ Κροίδου τὰ πλούτην δύνανται νὰ τὸν κρατήσωσιν. . . Βγένεν μὲν ἡ ἀπλοτία, ἐνθεν δὲ ἢ τῆς συνειδήσεως τύψις, θὴν δύμως νομίζει ὅτι θὰ καταστήσῃ, ὀπιζόμενος σὶς νέα κακουργήματα, πολιτιστῶν αὐτὸν ἀγρίου πολέμιον τῆς κοινωνίας, θὲν ἢ ζῇ.

Τὸ δὲ τέλος τοῦ ἀνθρώπου τούτου ποθον;

Η ἐρώτηση ζωῆς ἀφαίρεσις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ἢ ἢ ὀλεθρία καὶ ἀτιμος ἐν τῆς ἀποτροπαίου του. Γιλλετίνου μηχανῆς ἀνάθασις, ἀλλοῦ κακοῦ χειρονος, μιαίνοντος τὴν διθύρωπότητα, καὶ, ὅπερ χειρίστον, η στέρησης τῆς κοινωνίας ἐνὸς ἀνθρώπου, στοις λεωφόροις. Τὰ ηδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ δι᾽ αὐτὴν πολλὰ ἀγαθά, ἐάν ἀπὸ ἀρχῆς, μέσων εὔπορῶν μικρῶν, ἐλαχίστανεν ἀλλην διεύθυνσιν ἐν τῷ βίῳ . . .

Η πτωσίς καλῆς παρθένου πολλαὶ ἀλλην δύναται νὰ ἔχῃ εὐλογιστέραν ἀφορήν; Τις θέλει νὰ περιβληθῇ διὰ βίου τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν; Άλλα, γεννωμένη πτωχή, μόνα δὲ πλούτη ἔχουσα λευκούς μαργαριτώδεις ὀδόντας, χρυσῆν ἀρθρονον κόρην καὶ τοὺς θησαυρούς τοῦ στήθους, ἀνθίσταται κατὰ τῶν πειρασμῶν, διαμφισθῆτει βῆμα πρὸς βῆμα τὴν νίκην, παλαίουσα πρὸς τὴν πεῖναν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τέλους, ἀπελπις καὶ κεκμηκυῖα ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ἀγῶνος, ὑποκύπτει. Πωλεῖ τὴν σάρκα, ὅπως ἀγοράσῃ τὴν ζωὴν! . . .

Η ρύμη τοῦ λόγου ἐφερεν ἡμᾶς μακράν τοῦ προκειμένου, πρὸς τὸ δόποιον δύμως δὲν λησμονοῦμεν νὰ ἐπανέλθωμεν.

Οι κάτοικοι, ἐγερθέντες τὴν ἐπιοῦσαν, εἰδον τὴν πεδιάδα, καλυπτομένην ὑπὸ λευκοτάτης σινδόνος· τὰ δρόμα, τὰ ὑδάτα, τὰ δέρματα φύλλα, ὅσα διειμέριας βρούσας δὲν εἶχε καταρρέψει, τὰς πτέρυγας τῶν οἰκιών, τὸ πάνυ λευκον.

ΑΚΡΑΤΕΙΑ
ΑΙΓΑΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΙΒΡΙΟΥΝΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
(καταστατευόμενον)

ΕΝΥΔΛΗΣ